

I SKYRIUS

– O vargeli, – šluostydamasis nuo kaktos prakaitą sumurmėjo Linas Beikeris. – Neįtikėtina.

Tai buvo švelniai pasakyta. Jis pakerėtas ir apstulbęs žiūrėjo, kaip vienuolikametė vardu Deizė, pasitelkusi levitaciją, aukštai virš galvos iškelia medines kaladėles. Kaladėlės ėmė lėtai suktis koncentriškais apskritimais. Deizė atrodė labai susikaupusi: kakta suraukta, liežuvio galiukas iškištas tarp dantų. Tai tęsėsi gerą minutę, paskui kaladėlės palengva nusileido ant žemės. Mergaitės savitvarda atrodė tiesiog stulbinama.

– Aišku, – tarė Linas, įnirtingai kažką rašydamasis į bloknotę.

Jie buvo direktorės kabinete, tvarkingame kambarėlyje su valdžios skirtais senais baldais ir rudu kilimu. Sienos nukabinėtos bjauriais paveikslais, vaizduojančiais lemūrus įvairiomis pozomis. Direktorė išdidžiai aprodė juos Linui pasakodama, kad tapyba – tai jos aistra, kad prieš tapdama šios našlaičių prieglaudos direktore ji dirbo keliaujančio cirko lemūrų dresuotoja ir netgi yra įkūrusi paveikslų galeriją, kad visas pasaulis pamatytų jos kūrinius. Linui atrodė, kad pasauliui būtų geriau, jei paveikslai liktų šiame kabinete, bet nutylėjo. Čia atvyko ne mėgėjiško meno peikti.

– Ir kaip dažnai tu, na, supranti... Skraidini daiktus?

Prieglaudos direktorė, kresna moteris pasišiaušusiais plaukais, žengė žingsnį į priekį.

– Ak, labai retai, – greitai atsakė. Kalbėdama ji gražė rankas, o akys lakstė į visas puses. – Gal kartą ar du per... metus?

Linas kostelėjo.

– Per mėnesį, – pasitaisė moteris. – Ak, kokia aš kvailiukė. Pati nesuprantu, kodėl pasakiau „metus“. Tiesiog išsprūdo. Taip, porą kartų per *mėnesį*. Juk žinot, kaip būna. Augdami vaikai vis daugiau išmoksta.

– Ar tai tiesa? – Linas paklausė Deizės.

– O taip, – patikino Deizė. – Porą kartų per mėnesį, ne daugiau.

Mergaitė žaviai nusišypsojo, ir Linui kilo įtarimas, kad, prieš jam atvykstant, ji buvo pamokyta, kaip atsakinėti į klausimus. Jau ne pirmą kartą taip nutinka – žinoma, ir ne paskutinį.

– Supratau, – tarstelėjo Linas.

Jis toliau rašė, parkeris greitai bėgiojo popieriumi. Juto į jį smingančius direktorės ir Deizės žvilgsnius, bet tai netrukė susikaupti. Jei nori tiksliai išdėstyti mintį, negali blaškytis. Linas buvo kruopštus žmogus ir per šį apsilankymą našlaičių prieglaudoje išties daug sužinojo. Jam reikėjo užsirašyti kuo daugiau detalių, kad grįžęs į biurą galėtų užbaigti galutinę ataskaitą.

Direktorė priėjo prie Deizės, pirštais suglostė neklusnius jos plaukus, susegė juos plastikiniais drugelių formos segtukais. Deizė ilgesingai žvelgė į savo kaladėles ant grindų, tarsi norėtų jas dar paskraidinti. Vešlūs jos antakiai trūkčiojo.

– Ar gebi tai valdyti? – paklausė Linas.

Deizei nespėjus prasižioti, direktorė atsakė:

– Žinoma, geba. Mes jai tikrai neleistume...

Linas kilstelėjo ranką.

– Ponia, norėčiau išgirsti iš pačios Deizės. Neabejoju, jog jūsų ketinimai patys geriausi, bet iš patirties žinau, kad tokie vaikai kaip Deizė yra... atviresni.

Direktorė bandė dar kažką sakyti, bet Linas kilstelėjo antakį. Moteris atsiduso, linktelėjo ir pasitraukė nuo Deizės.

Brūkštelėjęs paskutinę pastabą Linas užspaudė parkerio dangtelį ir kartu su bloknotu įsidėjo į lagaminėlį. Pakilęs nuo kėdės atsitūpė prie Deizės, keliai piktai subraškėjo.

Mergaitė išplėtusi akis kramtė lūpą.

– Deize, ar gebi tai valdyti?

Ji lėtai linktelėjo.

– Manau, taip. Kol gyvenu čia, dar nieko neužgavau, – jos lūpų kampučiai nusviro. – Na, tik Marką. Man nepatinka, kai kitiems skauda.

Linas ja beveik patikėjo.

– Niekas ir nesakė, kad patinka. Bet mes ne visada gebame kontroliuoti... mums duotas galias. Ir tai nebūtinai tų apdovanojimų kaltė.

Mergaitė nuo jo žodžių, regis, nepasijuto geriau.

– Tai kieno tada kaltė?

Linas sumirksėjo.

– Na, manau, esama įvairių veiksnių. Šiuolaikiniai tyrimai atskleidžia, kad stiprios emocijos gali tapti nevaldomų įvykių priežastimi. Liūdesys. Pyktis. Netgi laimė. Galbūt jauteisi tokia laiminga, kad netyčia į savo draugą Marką sviedei kėdę?

Dėl šios priežasties jį čia ir atsiuntė. Markas pateko į ligoninę gydytis uodegos. Ji buvo perlenkta keistu kampu, ir ligoninė, kaip pridera, išsyk pateikė ataskaitą Jaunųjų magų departamentui. Prasidėjus tyrimui Liną atsiuntė į šią našlaičių prieglaudą.

– Taip, – patvirtino Deizė. – Tikrai taip. Kai Markas pavogė mano spalvotus pieštukus, aš taip apsidžiaugiau, kad netyčia palaidau į jį kėdę.

– Aišku, – tarė Linas. – Atsiprašai?

Deizė nunarino galvą, pasižiūrėjo į kaladėles, koja pabrūžavo žemę.

– Taip. Jis atsakė nepykstaš. Netgi padrožė pieštukus prieš gražindamas. Jis tai geriau moka.

– Labai gražiai pasielgė, – tarė Linas. Ketino patapšnoti mergaitei per petį, bet taip elgtis nederėjo. – Žinau, kad nenorėjai jo sužeisti. Galbūt kitą kartą mes šitaip neišliesime jausmų, o stabtelėsime ir pamąstysime. Kaip manai?

Deizė įnirtingai palinkėjo galva.

– O, taip. Pažadu, kad kitą kartą, prieš minčių galia sviesdama kėdę, stabtelėsiu ir pamąstysiu.

Linas atsiduso.

– Aš ne visai tai turėjau galvoje...

Kažkur seno namo gilumoje nuaidėjo skambutis.

– Sausainiai! – šūktelėjo Deizė ir nubėgo prie durų.

– Tik *vieną!* – jai įkandin šūktelėjo direktorė. – Susigadinsi apetitą prieš vakarienę.

– Nesusigadinsiu! – prieš užtrenkdama duris atsiliepė Deizė.

Linas išgirdo, kaip ji koridoriais nutrepsėjo į virtuvę.

– Tikrai prisikimš sausainių, – sumurmėjo direktorė ir atsirėmė į kėdės atkaltę. – Visada prisikemša.

– Manau, ji to nusipelnė, – atsakė Linas.

Moteris ranka persibraukė veidą, paskui klausiamai pažvelgė į jį.

– Nagi, apklausėte visus vaikus. Apžiūrėjote namus. Įsitikino, kad Markas sveiksta. Taip, nutiko ta... nelaimė su kėde, bet juk matėte, kad Deizė nėra peštukė.

Vyras suprato, jog ji sako tiesą. Markas nebepyko ant Deizės, jam labiau rūpėjo, kad Linas pasirašytų ant jo uodegos įtvoro. Linas išsisuko pasakęs, esą jam draudžiama tai daryti. Markas nusivylė, bet tuoj pat vėl pralinksmėjo. Linas nebe pirmą kartą nusistebėjo, kaip lengvai vaikai su viskuo susitaiko.

– Taip, aš jau baigiau.

– Turbūt nepasakysite, ką ketinate rašyti ataskaitoje...

Linas pasišiaušė:

– Jokių būdu. Kaip jums žinoma, gausite ataskaitos kopiją. Tuomet ir sužinosite, kas ten rašoma, bet ne anksčiau.

– Supratau, – išsyk atsakė direktorė. – Nenorėjau...

– Džiaugiuosi, kad mane suprantate, – tarė Linas. – JAMA-DĖ – Jaunųjų magų departamentas – irgi bus už tai dėkinga, – jis palinko prie lagamino, susikrovė daiktus taip, kaip jam reikėjo. Tada uždarė dangtį ir užspaudė spyneles. – Na, jei nieko nenorite pridurti, atsisveikinsiu...

– Jūs patinkate vaikams.

– Ir man jie patinka, – atsakė jis. – Antraip nedirbčiau šio darbo.

– Ne visi tokie, kaip jūs, – direktorė atsikrenkštė. – Kalbu apie kitus inspektorius.

Linas ilgesingai pasižiūrėjo į duris. Nedaug trūko, ir būtų pabėgęs. Laikydamas prieš save lagaminą it kokį skydą jis atsigrėžė į direktorę.

Ši pakilo nuo kėdės ir apėjo rašomąjį stalą. Linas, labiau iš įpročio, žengė žingsnį atgal. Bet moteris prie jo nesiartino, tik nugara atsirėmė į stalą.

– Pas mus jų buvo ne vienas, – pasakė.

– Tikrai? Na, žinoma, tokia tvarka, bet...

– Jie nemato vaikų, – tarė ji. – Nemato, kas jie tokie, jiems tik rūpi, ką jie geba.

– Vaikams – visiems vaikams – reikia suteikti galimybę. Jei žiūrėsime į juos kaip į grėsmę, kas gi panorės įvaikinti?

Direktorė prunkštelėjo.

– Įvaikinti.

Linas prisimerkė.

– Ką tokio pasakiau?

Ji papurtė galvą.

– Nieko, atleiskite. Jūs savotiškas ir ypatingas. Jūsų optimizmas užkrečiamas.

– Taip, aš tikras saulės spindulėlis, – bejausmiu balsu ištarė Linas. – Na, jei jau baigėme... Lydėti nereikia...

– Kaip galite dirbti tokį darbą? – paklausė ji ir staiga išblyško lyg priblokšta, kad ištarė tokius žodžius.

– Nesuprantu, apie ką jūs.

– Apie darbą JAMADÉJE.

Linui už marškinių apykaklės varvėjo prakaitas. Kabinete buvo siaubingai karšta. Pirmą kartą per daugybę metų jis panoro atsidurti lauke, Lietuvoje.

– Kuo gi jums kliūva JAMADÉ?

Direktorė sudvejojo.

– Nenorėjau jūsų įžeisti.

– Tikiuosi.

– Tiesiog... – ji pakilo nuo rašomojo stalo, bet rankos liko sunertos. – Ar kada nors susimąstote?

– Niekada, – akimirksniu atsakė Linas. Paskui paklausė: – Apie ką?

– Kas nutinka tokiems namams po to, kai parašote galutinę ataskaitą? Kur dedasi tie vaikai?

– Na, jei man netenka pakartotinai atvykti, manyčiau, jie gyvena linksmi ir laimingai, kol tampa linksmiais ir laimingais suaugėliais.

– Griežtai prižiūrimais valdžios vien dėl to, kad yra tokie, o ne kitokie.

Linas pasijuto išpraustas į kampa. Jis nebuvo tam pasirengęs.

– Aš nedirbu Suaugusiųjų magų departamente. Jei jums dėl ko nors neramu, siūlyčiau kreiptis į SUMADĘ. Mano pareiga – rūpintis vaikų gerove.

Direktorė liūdnamai šyptelėjo.

– Pone Beikeri, jie amžinai nebus vaikai. Galiausiai suaugęs.

– Jūs, vadovai, turite pasirūpinti, kad jie atrastų savo vietą pasaulyje, jei iki tol nebus įvaikinti, – jis atbulas žengė arčiau durų. – Atsiprašysiu, turiu spėti į autobusą. Gyvenu toli ir nenorėčiau jo praleisti. Labai ačiū už svetingumą. Primenu, parašęs ataskaitą vieną kopiją atsiųsiu jums. Jei kils klausimų, galėsite užduoti.

– Tiesą sakant, kai ko norėčiau paklausti...

– Klausimus pateikite raštu! – jau žengdamas pro duris šūktelėjo Linas. – Lauksiu.

Jis uždarė duris, spynos liežuvėlis spragtelėjęs įsmuko į aną. Vyras giliai įkvėpė ir lėtai iškvėpė.

– Na ką, drauguži, prisidirbai. Ji atsiųs tau šimtą klausimų.

– Vis dar girdžiu! – anapus durų šūktelėjo direktorė.

Linas krūptelėjo ir nuskubėjo koridoriumi.

Jam jau žengiant pro laukujes duris, iš virtuvės atsklido garsus juokas. Linas sustojo ir, nepaisydamas sveiko proto balso, nusėlino į tą pusę. Praėjo ant sienų iškabintus plakatus, tokius pačius, kokie kaboją visose JAMADEI priklausančiose našlaičių prieglaudose. Juose buvo vaizduojami besišypsantys vaikai, o po jais puikavosi maždaug tokie užrašai: MES LAIMINGIAUSI TADA,

KAI KLAUSOME VYRESNIŲJŲ; RAMUS VAIKAS – SVEIKAS VAIKAS;
KAM REIKALINGA MAGIJA, KAI YRA VAIZDUOTĖ?

Jis įkišo galvą pro virtuvės duris.

Prie didelio stalo sėdėjo būrelis vaikų.

Vienam berniukui ant rankų augo mėlynos plunksnos.

Mergaitė kvatojosi raganos balsu; tai atitiko įrašą jos byloje.

Kita vyresnė mergaitė gebėjo taip viliojamai dainuoti, kad laivai duždavo į pakrantės uolas. Perskaitęs apie tai jos dokumentuose Linas net susigūžė.

Tarp jų buvo ir ruonžmogis – mažas berniukas kailiu apaugusiais pečiais.

Žinoma, jis pamatė ir greta sėdinčius Deizę su Marku. Deizė, pilna burna sausainių, garsiai stebėjosi draugo uodegos įtvaru. Markas jai šypsojosi, jo veidas buvo nusėtas tamsiomis strazdanomis, uodega padėta ant stalo. Linui žiūrint, jis paprašė Deizės spalvotais pieštukais nupiešti jam ant gipso dar vieną piešinėlį. Deizė iškart sutiko.

– Nupiešiu gėlę, – tarė. – Arba vabalą su aštriais dantimis ir geluonimi.

– Ooo! – sušuko Markas. – Noriu vabalo. Nupiešk man vabalą.

Linas liko patenkintas tuo, ką pamatė.

Dar kartą nužingsniavo prie durų. Prisiminęs, kad namie užmiršo skėtį, atsiduso.

– Kad jį kur galai...

Jis atsidarė duris, išėjo į lietu ir leidosi į ilgą kelionę namo.

2 SKYRIUS

– Pone Beikeri!

Linus patyliukais suaimanavo. Šiandien buvo puiki diena. Iš dalies. Valgydamas valgykloje nusipirktas pavandenijusias salotas jis ant baltų marškinių užsilašino oranžinio padažo, o kai pamėgino jį nuplauti, tik dar labiau išsiterliojo. Į stogą barbeno lietus ir neatrodė, kad artimiausiu metu liautųsi. Skėtį jis vėl užmiršo namie.

Bet šiaip viskas sekėsi gerai.

Daugmaž.

Artinantis panelei Dženkins, kompiuterių klaviatūros aplink jį nustojo tarškėjusios. Dženkins buvo griežta moteris, rišdamasi plaukus taip stipriai suverždavo gumą, kad į vieną liniją suaugę antakiai pakildavo iki kaktos vidurio. Linas retsykais susimąstydavo, ar ji kada nors gyvenime šypsosi. Veikiausiai ne. Panelė Dženkins buvo rūsti ir nenuspėjama.

Ji buvo dar ir Lino Beikerio vadovė, taigi jis stengdavosi nesi-painioti jai po kojomis.

Panelei Dženkins vingiuojant tarp stalų, jos kulniukai kaukšė-jo į šaltas plytelėmis išklotas grindis. Linas nervingai pasitampė

marškinių apykaklę. Paskui panelę Dženkins sekė jos padėjėjas, į rupūžę panašus vyrukas vardu Giunteris, nešinas lentelė su bloknotu ir nepadoriai ilgu pieštuku, kuriuo užsirašydavo pavardes tų, kurie nepakankamai uoliai dirba. Dienos pabaigoje būdavo paskelbiamas sąrašas ir į savaitinį apskaitos lapą suvedamos nuobaudos. Darbuotojai, per savaitę surinkę penkias ar daugiau nuobaudų, gaudavo įrašą asmeninėje byloje. Niekas to nenorėjo.

Tie, pro kuriuos praeidavo panelė Dženkins ir Giunteris, nuleisdavo galvas ir vaizduodavo dirbančius, bet Linas žinojo, kaip yra iš tiesų. Tie žmonės ausis ištempę klausysis, kuo jis prasižengė ir kokia bausmė jo laukia. Galbūt jam lieps anksčiau išeiti namo ir apkarpyti atlyginimą. Arba lieps dirbti viršvalandžius ir vis tiek apkarpyti atlyginimą. Blogiausiu atveju atleis iš darbo, jo profesinis gyvenimas baigsis ir išvis nebeliks atlyginimo, kurį būtų galima apkarpyti.

Linas negalėjo patikėti, kad dar tik trečiadienis.

Paskui suprato, kad vis dėlto antradienis, ir pasijuto dar blogiau.

Jis neprisiminė, kad kuo nors būtų prasižengęs, nebent kai po penkiolikos minučių pietų pertraukos minute pavėlavo grįžti į darbą. O gal paskiausia jo ataskaita buvo per prasta? Galvoje ėmė suktis mintys. Ar ne per ilgai užgaišo mėgindamas išplauti padažo dėmę? Ar į ataskaitą neįsivėlė korektūros klaida? Tikrai ne. Ataskaita buvo švarutėlė, ne taip, kaip marškiniai.

Panelės Dženkins klastingas žvilgsnis Linui nepranašavo nieko gero. Salėje, kur jam visada būdavo vėsu, staiga tapo nemaloniai karšta. Traukė skersvėjai, už lango pliaupė lietus, bet jam per sprandą nuvarvėjo prakaito upeliukas. Žaliai švytintis kompiuterio ekranas ėmė spiginti akis, pasidarė sunku ramiai ir tolygiai alsuoti. Per paskutinę apžiūrą gydytojas jam pranešė, kad jo kraujo spaudimas per aukštas, taigi reikėtų patirti kuo mažiau įtampos.

Panelė Dženkins išties kėlė įtampą.

Bet jis tai nutylėjo.

Nedidelis medinis jo stalas stovėjo beveik salės viduryje: L eilėje jis buvo septintas; iš viso salėje rikiavosi dvidešimt šešios eilės, kiekvienoje po keturiolika stalų. Tarpai itin siauri. Liesas žmogus galėjo vaikščioti be vargo, bet tiems, kurie ant pilvo turėjo kelis nereikalingus kilogramus, sekėsi prasčiau. Jei darbuotojai būtų galėję ant stalų pasistatyti asmeninių niekučių, Linas eidamas ne vieną būtų nuvertęs. Laimė, taisyklės tai draudė, tad jei jis plačiais klubais atsitrekdavo į stalą, užtekdavo atsiprašyti. Užkliudyti darbuotojai piktai šnairuodavo į jį, todėl vakare jis paprastai laukdavo, kol salė liks apytuštė. Jam neseniai suėjo keturiasdešimt, bet jis turėjo tik ankštą namuką, bjauraus būdo katę, veikiausiai pergyvensiančią jį, ir vis augantį pilvą, kurį gydytojas keistai džiūgaudamas apčiupinėjo ir apibakšnojo, postringaudamas apie stebuklus darančią dietą.

Todėl jis ir perėjo prie tų pavandenijusių valgyklos salotų.

Aukštai virš galvų kabojo linksmi plakatai, skelbiantys: TU ŠAUNIAI DIRBI, NEŠVAISTYK LAIKO: VELTUI PRALEISTA MINUTĖ – PRARASTA MINUTĖ. Linas negalėjo jų pakęsti.

Jis susidėjo rankas ant stalo, kad nesuleistų nagų į delnus. L eilėje prie šešto stalo sėdintis ponas Tremblis niauriai šyptelėjo. Jis buvo daug jaunesnis ir, regis, mėgo savo darbą.

– Įkliuvai, – sušnabždėjo jis Linui.

Panelė Dženkins kietai sučiaupusi lūpas priėjo prie jo stalo. Jos makiažas, kaip visada, atrodė atliktas tamsiame kambaryje be veidrodžio. Skruostai storai nutepti ryškiai raudonais skaistalais, lūpos atrodė lyg kruvinos. Vilkėjo juodą kelnių kostiumą, švarkas užsagstytas iki pat smakro. Moteris buvo liesa kaip šakalys, oda ištempta kiek tik įmanoma, pro ją išsišovę smailūs kaulai.

Giunteris buvo toks pat skaisčiaveidis, kaip ir ponas Tremblis. Sklandė gandai, kad jo tėvas yra svarbus asmuo, veikiausiai dirbantis Aukščiausiojoje valdyboje. Linas retai leisdavosi į kalbas su bendradarbiais, bet vis vien nugirsdavo jų pasikuždėjimus. Jis dar vaikystėje suprato, kad, jei nekalbės, žmonės jį veikiausiai užmirš. Kartą mama jam pasakė, kad jis puikiai susilieja su sienos dažais, taigi jei neprimintų apie save, niekas jo ir nepastebėtų.

– Pone Beikeri, – vos ne šnypšdama pakartojo panelė Dženkins.

Giunteris sustojo šalia jos ir šypsodamasis iš aukšto pasižiūrėjo į Liną. Tai nebuvo maloni šypsena. Jo dantys tobulai balti ir lygūs, smakre duobutė. Giunteris buvo gražus, bet tas grožis kėlė šurpą. Šypsodavosi tik jo lūpos, o akys išlikdavo rimtos. Giunterio šypsena atrodydavo nuoširdi tik tada, kai jis slapčia apeidavo darbuotojus, ilgu pieštuku rašydamasis į bloknotą pastabas ir skaičiuodamas nuobaudas.

Ko gero, taip ir bus – Linas gaus pirmą nuobaudą. Visą šį laiką nuo tada, kai atsirado Giunteris su savo taškų sistema, jam per stebuklą pavyko to išvengti. Linas žinojo, kad jie nuolat stebimi. Ant lubų įvairiose vietose kabėjo viską įrašančios kameros. Jei kas nors būdavo užklumpamas darantis ne tai, ką reikia, spragsėdami atgydavo dideli garsiakalbiai ant sienų ir paskelbdavo, kad antras stalas K eilėje arba tryliktas stalas Z eilėje gauna nuobaudą.

Linas niekada nebuvo apkaltintas laiko švaistymu. Jis per daug protingas. Ir per daug bailus.

O gal vis dėlto nepakankamai protingas arba nepakankamai bailus?

Vadinasi, jis gaus nuobaudą.

Arba *penkias*, ir tai pateks į jo asmeninę bylą. Po septyniolikos metų darbo departamente jo reputacija bus suteršta. Gal

kas nors pamatė dėmę ant jo marškinių? Darbo apranga griežtai reglamentuojama. Jaunųjų magų departamento darbuotojų parankinėje knygoje „Taisyklės ir potvarkiai“ 242–246 puslapiuose smulkiai aprašyta, kaip turi atrodyti drabužiai. Galbūt kas nors pamatė dėmę ir jį įskundė. Linas dėl to nė kiek nenustebtų. Juk žmonės atleidžiami ir dėl menkesnių priežasčių.

Linas tai žinojo.

– Panele Dženkins, – vos girdimai ištarė jis, – malonu šiandien jus matyti. – Tai buvo melas. Matyti panelę Dženkins niekada nėra malonu. – Kuo galėčiau jums padėti?

Giunteris dar plačiau išsišiepė. Ką gi, gali būti, kad jis gaus *dėšimt* nuobaudų. Juk padažas oranžinis. Jam neprireiks dėžės. Vieninteliai jo daiktai – tai drabužiai, kuriuos vilki, ir pelės kilimėlis: išblukęs paveikslukas, vaizduojantis balto smėlio paplūdimį ir mėlyniausią pasaulyje vandenyną. Viršuje užrašas klausė: AR NORĖTUM ČIA BŪTI?

Taip. Kiekvieną mielą dieną.

Regis, panelė Dženkins nebuvo nusiteikusi atsakyti į Lino pasisveikinimą.

– Ko pridirbote? – griežtai paklausė ji. Antakiai pakilo vos ne iki plaukų linijos. Kaip tai išvis įmanoma?

Linas sunkiai nurijo seiles.

– Atleiskite, bet nesuprantu, apie ką jūs.

– Negaliu patikėti.

– O. Aš... atsiprašau?

Giunteris kažką brūkstelėjo į bloknotą. Veikiausiai paskyrė Linui dar vieną nuobaudą už aiškiai matomas prakaito dėmes pažastyse. To Linas niekaip negalėjo išvengti.

Panelė Dženkins, regis, nepriėmė atsiprašymo.

– Tikrai *kažką* padarėte, – itin rimtai pasakė.

Gal reikėtų prisipažinti dėl tos dėmės? Tai būtų panašu į pleistro nuplėšimą. Verčiau darbą atlikti iškart, užuot vilkinus laiką.

– Taip. Na, matot, aš stengiuosi sveikiau valgyti. Galima sakyti, laikausi dietos.

Panelė Dženkins suraukė kaktą.

– Dietos?

Linas įnirtingai palinksėjo galva.

– Gydytojas liepė.

– Priaugote šiek tiek svorio? – be galo patenkintas paklausė Giunteris.

Linas išraudo.

– Tikriausiai.

Giunteris atjaučiamai sumykė:

– Pastebėjau. Vargšelis. Na, bet geriau vėliau nei niekada.

Jis bloknoto kampu pabaksnojo sau į plokščią pilvą.

Giunteris buvo atgrasus žmogėnas, bet Linas niekuo neparodė pasibjaurėjimo.

– Puiki mintis, – pagyrė prižiūrėtoją.

– Dar neatsakėte į mano klausimą, – sumurmėjo panelė Dženkins. – Ko tokio galėjote pridaryti?

Ką gi, geriau viską užbaigti greitai.

– Buvau nevikrus ir žioplas. Bandžiau valgyti salotas, bet lapinis kopūstas ėmė ir iššoko iš lėkštės lyg gyvas...

– Nenučiuokiu, ką čia tauškiate, – panelė Dženkins palinko į priekį ir delnais atsirėmė į stalą. Juodai lakuotais nagais pabarbeno į medį. Garsas buvo toks, lyg barškėtų kaulai. – Patylėkit.

– Gerai, panele.

Viršininė dėbtelėjo į jį.

Jam ėmė sukti pilvą.

– Rytoj ryte, – lėtai ištarė ji, – jūs kviečiamas į Aukščiausiosios valdybos susirinkimą.

Linas to nesitikėjo. Nė iš tolo. Tiesą sakant, iš visų dalykų, kuriuos Bedelija Dženkins būtų galėjusi pasakyti, šis buvo mažiausiai tikėtinas.

Linas sumirksėjo.

– Ką sakėte?

Ji atsitiesė, sunėrė po krūtine rankas, susiėmė už alkūnių.

– Skaičiau jūsų ataskaitas. Jos ne tokios jau blogos. Taigi įsi-vaizduokite, kaip nustebau gavusi laiškėlį, kad Linas Beikeris kviečiamas į susirinkimą.

Linui nugara nubėgo šiurpuliai. Per visą karjeros laiką jo nė karto nebuvo iškvietusi Aukščiausioji valdyba. Vienintelį kartą valdybos narius jis *matė* per kalėdinius pietus. Tuomet jie stovėjo išsirikiavę į gretą salės priekyje, iš folijos padėklų dalijo perdžiūvusį kumpį su gumuliuota bulvių koše ir aiškino pavaldiniams, kad savo uoliu darbu jie nusipelnė šio nuostabaus patiekalo. Žinoma, valgyti teko prie rašomųjų stalų, nes penkiolika pertraukos minučių prabėgo stovint eilėje.

Dabar buvo *rugsėjis*, taigi iki Kalėdų dar keli *mėnesiai*.

Panelė Dženkins sakė, kad jie nori susitikti su juo asmeniškai. Linas dar nebuvo girdėjęs, kad kam nors taip nutiktų. Be abejo, tai nepranašavo nieko gero.

Viršininkė pažvelgė į jį taip, lyg lauktų atsakymo. Linas nežinojo, ką sakyti, tad teispaudė:

– Galbūt įvyko klaida.

– Klaida, – pakartojo panelė Dženkins. – *Klaida*.

– T-taip?

– Aukščiausioji valdyba nedaro klaidų, – saldžiu balseliu priminė Giunteris.

– Tuomet jau nežinau, – prisipažino Linas.

Panelei Dženkins toks atsakymas nepatiko. Linui dingtelėjo, kad ji pati nieko nežino. Dėl neaiškių priežasčių, į kurias jis nenorėjo gilintis, ši mintis jam sukėlė malonią piktdžiugą. Tiesa, ji buvo atmiešta nesuvokiamu siaubu, bet vis vien juntama. Linas susimąstė, ką tai apie jį sako.

„Ak, Linai, – kadaise mokė jį mama, – labai nemandagu džiaugtis kitų kančiomis. Tai bjauru.“

Jis niekada sau to neleido.

– Jūs nežinote, – tarė panelė Dženkins. Balsas skambėjo taip, lyg ji ruoštuši jam užvožti. – Gal pateikėte kokį nors skundą? *Gal* esate nepatenkintas mano vadovavimo metodais ir nusprendėte mane apeiti? Ar taip, pone Beikeri?

– Ne, panele.

– Ar jums patinka mano vadovavimo metodai?

Tikrai ne.

– Taip.

Giunteris ėmė skrebinti pieštuku.

– Kuo *būtent* jums patinka mano vadovavimo metodai? – paklausė viršininkė.

Tai bent mįslė. Linas nemėgo meluoti. Net nuo nedidelio baltojo melo paskausdavo galva. Kai pradedi meluoti, nebegali sustoti, kol galiausiai pamatai, kad turi sekti *šimtus* savo melo gijų. Daug lengviau būti sąžiningam.

Tačiau būna atvejų, kai neturi kur dėtis. Beje, jam net nereikės meluoti. Juk tiesą galima pakreipti, ir ji vis vien išliks tiesa.

– Jūs turite didžiulį autoritetą.

Jos antakiai pakilo iki plaukų linijos.

– Tikrai?

– Tikrų tikriausiai.

Panelė Dženkins pakėlė ranką ir spragtelėjo pirštais. Giunteris pasklaidė bloknotę ir padavė jai kreminės spalvos lapą. Ji suėmė jį dviem pirštais, tarsi prisilietusi kuria kita kūno dalimi galėtų užsikrėsti pūlinga infekcija.

– Pone Beikeri, rytoj lygiai devintą. Tepadeda jums Dievas, jei pavėluosite. Žinoma, paskui turėsite atidirbti už praleistą laiką. Jei reikės, net ir savaitgalį. Kitą savaitę jūsų nesiūsime į jokią patikrą.

– Be abejo, – greitai sutiko Linas.

Viršininke palinko prie jo ir sušnabzdėjo:

– Jei sužinosiu, kad skundėtės dėl manęs, paversiu jūsų gyvenimą pragaru. Ar supratot mane, pone Beikeri?

Jis suprato.

– Taip, panele.

Ji paleido popieriaus lapą. Šis nupleveno į kampa, vos nenukrito ant žemės. Linui magėjo jį pastverti, bet, šalia dunksant panelei Dženkins, jis nedrįso to padaryti.

Pagaliau ji apsisuko ant kulno ir šuktelėjo kitiems kibti į darbus, jei nenori bėdų.

Tučtuojau ėmė barškėti klaviatūros.

Giunteris tebestovėjo prie stalo ir keistai žiūrėjo į jį.

Linas pasimuistė ant kėdės.

– Nesuprantu, dėl ko jus kviečia, – galop ištarė Giunteris. Jo veide vėl pasirodė ta klaiki šypsena. – Be abejo, esama... *tinkamesnių* žmonių. Tiesa, pone Beikeri...

– Klausau.

– Ant jūsų marškinių dėmė. Tai nepriimtina. Viena nuobauda. Žiūrėkite, kad daugiau to nebūtų.

Jis nusigręžė ir nupėdino tarp stalų paskui panelę Dženkins.

Linas nekvėpavo, kol jie nusigavo iki B eilės, tada garsiai atsiduso. Grįžus namo reikės iškart išsiskalbti marškinius, nes

įsisenėjusių prakaito dėmių nebeįmanoma išvalyti. Jis delnu persibraukė veidą nesuprasdamas, kaip jaučiasi. Be abejo, buvo susierzinęs. Veikiausiai ir išsigandęs.

Ponas Tremblis prie gretimo stalo net nesislėpdamas tiesė kaklą mėgindamas įžiūrėti, kas parašyta panelės Dženkins paliktame laiške. Linas jį greitai pagriebė stengdamasis nesulamdyti.

– To ir reikėjo tikėtis, tiesa? – labai jau linksmi ir viltingai ištarė ponas Tremblis. – Kažin, kas bus mano naujasis kaimynas?

Linas nuleido tai negirdomis.

Žalia kompiuterio monitoriaus šviesa krito ant lapo, storas šriftas dėl to atrodė dar grėsmingiau.

Ten buvo parašyta:

JAUNŪJŲ MAGŲ DEPARTAMENTAS
AUKŠČIAUSIOSIOS VALDYBOS PRANEŠIMAS

KOPIJA: BEDELIJAI DŽENKINS

PONAS LINAS BEIKERIS RUGSĖJO 6 DIENĄ, TREČIADIENI, DEVINTĄ RYTO TURI PRISISTATYTI Į AUKŠČIAUSIOSIOS VALDYBOS BŪSTINĘ.

VIENAS.

Tik tiek.

– Vajė, – sušnabždėjo Linas.

Tą popietę, laikrodžiui mušant penktą, žmonės aplink Liną išjungė kompiuterius ir ėmė vilktis paltus. Salėje kilo šurmulyš. Niekas nepalinkėjo Linui gero vakaro. Dauguma išėdami atsisuko į jį paspoksoti. Tie, kurie sėdėjo toliau ir negirdėjo, ką kalbėjo

panelė Dženkins, be abejo, viską sužinos prie vandens automato, kur darbuotojai susirenka palaidyti liežuviais. Veikiausiai tiesa bus smarkiai pagražinta, bet Linas nežinojo, dėl ko yra kviečiamas, taigi net negalės paprieštarauti.

Jis luktelėjo iki pusės šešių, tada irgi pradėjo krauti daiktus. Salė tuo metu jau buvo beveik tuščia, bet panelės Dženkins kabinete už tolimosios sienos tebedegė šviesa. Linas pasidžiaugė, kad jam nereikės praeiti pro šalį. Nemanė, kad šiandien išvertų dar vieną susidūrimą su ja.

Kompiuterio monitoriui užtemus, jis atsistojo ir nuo kėdės atkaltės pasiėmė paltą. Vilkdamasis prisiminė skėtį palikęs namie ir suaimanavo. Sprendžiant iš garso, lietus vis dar pylė. Jei paskubės, kaip tik spės į autobusą.

Išeidamas jis atsitrenkė tik į šešis staliukus keturiose eilėse. Ir visus juos pastatė atgal į vietą.

Vakarienei vėl bus salotos. Be padažo.